

Joe Speedboot (Tommy Wieringa), fragment hertaald door Jet Doedel

Originele tekst	Hertaalde tekst
<p>Hij duwde me. Zijn handen waren geladen met energie. Het was het uur dat alles blauw wordt, metalig blauw, wanneer alle kleur zich uit de dingen terugtrekt en ze blauw en hard en donker maakt voordat ze langzaam wegzinken in duisternis.</p> <p>– Is het ver? vroeg Joe.</p> <p>Ik wees vooruit en Joe begon een verhaal over de wonderen van de moderne fysica, waar hij in die tijd grote belangstelling voor gekregen had. Hij had een gave voor de monoloog, Joe.</p> <p>Ergens halverwege stopte hij opeens en zei: ‘Wat is dit?’ Hij wees op de beschermkoker waar mijn telescoop in zat. Ik had hem gekregen van ma, die begreep dat ik door het kijken de deprimerende gedachten aan mijn gebreken naar de achtergrond verdreef. De telescoop hing aan de zijkant van mijn wagen en was onderdeel van mijn langzaam uitdijende wapenrusting. Joe schroefde de dop van de koker en de telescoop gleed in zijn hand.</p> <p>– Wauw, zei hij, en bracht de kijker naar zijn linkeroog.</p> <p>Hij kon gemakkelijk de overkant van de rivier zien en de huizen achter de dijk daar. Ik had een juweel van een telescoop, de Kowa 823 met een zoomlens 20-60 x en een wide angle van 32 x.</p> <p>– Dat doe jij, ons bekijken, zei hij terwijl hij het ding liet zakken. Maar wat jij denkt blijft een geheim.</p> <p>Hij hield de telescoop als een aanwijsstok op mij gericht. Schaamte vlamde over mijn gezicht, de kijker was bekeken, ik die dacht onzichtbaar te zijn omdat niemand ooit langer dan een halve minuut aandacht aan me besteedde, was niet aan zijn blik ontsnapt. Een gevoel van dankbaarheid kneep mijn keel dicht – ik werd gezien, en wel door de enige in de hele wereld door wie ik gezien wilde worden...</p>	<p>Joe duwt de rolstoel naar de dijk. Ondertussen praat hij over de wonderen van de moderne natuurkunde. Over techniek en beweging. Daar weet hij veel van. Maar dan stopt hij ineens.</p> <p>‘Wat is dit?’, vraagt hij.</p> <p>Hij wijst naar een koker aan de zijkant van mijn rolstoel. Daar zit mijn verrekijker in. Die heb ik van ma gekregen.</p> <p>Joe kijkt door de verrekijker naar de overkant van de rivier.</p> <p>‘Dus dat doe jij’, zegt hij. ‘Ons bekijken. Maar wat jij denkt, blijft geheim.’</p> <p>Nu richt hij de verrekijker op mij. Ik word rood. Niemand kijkt ooit langer dan een halve minuut naar mij. Maar Joe wel. Hij kijkt en hij ziet mij. En hij is de enige persoon, door wie ik gezien wil worden.</p>